

Sygn. akt III KRS 6/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk (przewodniczący)

SSN Jolanta Frańczak

SSA Ewa Stefańska (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania M. P.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 11 października 2016 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w [...], ogłoszonym w Monitorze Polskim [...],
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 5 kwietnia 2017 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Uchwałą z dnia 11 października 2016 r. Krajowa Rada Sądownictwa postanowiła przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w [...] kandydaturę asystenta sędziego S.K. oraz nie przedstawiać Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia tego urzędu kandydatur asystenta sędziego M.P. i adwokata K.R..

W uzasadnieniu uchwały wskazano, iż na posiedzeniu w dniu 25 lipca 2016 r. zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa, po omówieniu kandydatur biorących udział w konkursie stwierdził, że zgromadzone materiały są niewystarczające do zajęcia stanowiska w sprawie i wystąpił do Rady z wnioskiem o wyrażenie zgody na wysłuchanie wszystkich trojga kandydatów. Krajowa Rada Sądownictwa na posiedzeniu plenarnym w dniu 26 lipca 2016 r. uwzględniła wniosek zespołu. Na posiedzeniu w dniu 31 sierpnia 2016 r. zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa wysłuchał wszystkich kandydatów, zapoznał się ze zgromadzonymi w sprawie materiałami, które przeanalizował, przeprowadził naradę i postanowił bezwzględną większością głosów (2 głosy „za”, przy braku głosów „przeciw” i 1 głosie „wstrzymującym się”) rekomendować Krajowej Radzie Sądownictwa na jedno wolne stanowisko sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w [...] kandydaturę M.P..

W uzasadnieniu stanowiska zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa wskazał, że za rekomendowaniem kandydatury M.P. przemawia wszechstronne doświadczenie w pracy na stanowisku asystenta sędziego, wynikające z wykonywania obowiązków w wydziałach: rodzinnym i nieletnich, karnym-odwoławczym, karnym (pierwszo-instancyjnym), pracy i ubezpieczeń społecznych oraz cywilnym. Kandydatka ta uzyskała najwyższą wśród uczestników postępowania konkursowego ocenę z egzaminu zawodowego (dobrą plus), a także ukończyła studia podyplomowe w zakresie prawa dowodowego oraz psychologii w praktyce wymiaru sprawiedliwości. Ponadto uzyskała jednogłośnie pozytywną opinię Kolegium Sądu Okręgowego w [...] i wysoki wynik głosowania w trakcie posiedzenia Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Sądu Okręgowego w [...]. Zespół wziął pod uwagę, że wyższy wynik głosowania w trakcie posiedzenia Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Sądu Okręgowego w [...] uzyskała S. K., ale jednocześnie uzyskała ona niższą ocenę z egzaminu zawodowego i zdobyła mniej wszechstronne doświadczenie zawodowe.

Na posiedzeniu w dniu 14 września 2016 r. Krajowa Rada Sądownictwa, po zapoznaniu się ze zgromadzonym w sprawie materiałem i wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy, przeprowadziła głosowanie, w toku którego żadna z kandydatur nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości

głosów (na kandydaturę S.K. oddano 5 głosów „za”, 1 głos „przeciw” i 12 głosów „wstrzymujących się”, na kandydaturę M.P. oddano 6 głosów „za”, nie oddano głosów „przeciw” i oddano 12 głosów „wstrzymujących się”, zaś na kandydaturę K.R. nie oddano głosów „za” ani głosów „przeciw”, oddano 18 głosów „wstrzymujących się”). Wobec tego, na podstawie § 12 ust. 7 Regulaminu szczegółowego trybu działania Krajowej Rady Sądownictwa, stanowiącego załącznik do uchwały Nr 125/2015 z dnia 6 lutego 2015 r. (M.P. z 2015 r., poz. 304 ze zm., zwanego dalej „Regulaminem”), Rada postanowiła zarządzić dodatkowe postępowanie wyjaśniające i wysłuchać na posiedzeniu plenarnym S. K. i M. P., które uzyskały najwyższą liczbę głosów „za”.

Na posiedzeniu plenarnym w dniu 11 października 2016 r. Rada wysłuchiwała obie kandydatki i przeprowadziła głosowanie, w trakcie którego na kandydaturę S.K. oddano 7 głosów „za”, 3 głosy „przeciw” i 6 głosów „wstrzymujących się”, zaś na kandydaturę M.P. oddano 6 głosów „za”, 7 głosów „przeciw” i 3 głosy „wstrzymujące się”. Wobec nieuzyskania przez żadną z kandydatek bezwzględnej większości głosów, Krajowa Rada Sądownictwa na podstawie § 12 ust. 6 Regulaminu przeprowadziła dodatkowe głosowanie, w wyniku którego na kandydaturę S.K. oddano 11 głosów „za”, 2 głosy „przeciw” i 3 głosy „wstrzymujące się”, w rezultacie czego kandydatka ta uzyskała wymaganą bezwzględną większość głosów. W konsekwencji Rada uznała, że z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w [...] przedstawi kandydaturę asystenta sędziego S.K..

Krajowa Rada Sądownictwa stwierdziła, że wszyscy kandydaci biorący udział w konkursie spełniali wymagania określone w art. 61 § 1 i 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 2062 ze zm.) w związku z art. 65 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 150 ze zm.). Podejmując przedmiotową uchwałę, Rada kierowała się kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 976, ze zm., zwanej dalej „ustawą o Krajowej Radzie Sądownictwa” lub „ustawą o KRS”) i uwzględniła uzyskane przez kandydatów oceny kwalifikacji, ich doświadczenie zawodowe,

opinie przełożonych, oceny ze studiów i egzaminu zawodowego oraz wyniki głosowań Kolegium Sądu Okręgowego w [...] i Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Sądu Okręgowego w [...].

Krajowa Rada Sądownictwa w uzasadnieniu uchwały wyjaśniła, że przy podejmowaniu decyzji kierowała się ocenami kwalifikacji oraz doświadczeniem zawodowym kandydatów. Obie kandydatki zdobyły duże i różnorodne doświadczenie zawodowe, pracując w sądownictwie powszechnym na stanowiskach asystenta sędziego. Obie posiadają wysokie kwalifikacje zawodowe, co potwierdzają sporządzone przez sędziów wizytatorów oceny oraz opinie współpracujących sędziów i przełożonych. Kwalifikacje te podnoszą przez uczestnictwo w szkoleniach zawodowych. Krajowa Rada Sądownictwa brała też pod uwagę oceny uzyskane przez kandydatów na dyplomie ukończenia wyższych studiów prawniczych oraz z egzaminu zawodowego. Na dyplomie ukończenia wyższych studiów prawniczych wszyscy kandydaci uzyskali ocenę bardzo dobrą. Egzamin sędziowski S. K. złożyła z oceną dostateczną plus, a M. P. z oceną dobrą plus. Jednakże Rada uznała, że uzyskanie przez S. K. niższej oceny z egzaminu zawodowego nie stanowi czynnika przemawiającego na niekorzyść tej kandydatury w stopniu mogącym zadecydować o wyniku konkursu.

Zdaniem Rady, za kandydaturą S.K., przy zbliżonych kwalifikacjach obu kandydatek, przemawiało wyższe poparcie Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Sądu Okręgowego w [...]. S. K. uzyskała 78 głosów „za”, 1 głos „przeciw” i 7 głosów „wstrzymujących się”, natomiast M. P. uzyskała 61 głosów „za”, 15 głosów „przeciw” i 9 głosów „wstrzymujących się”, przy 1 głosie nieważnym. Kolegium Sądu Okręgowego w [...] na posiedzeniu w dniu 10 czerwca 2016 r. jednogłośnie pozytywnie zaopiniowało kandydatury S.K. i M.P..

Odwołanie od powyższej uchwały złożyła M. P., zaskarżając ją w części, tj. w zakresie rozstrzygnięcia dotyczącego przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w [...] kandydatury asystenta sędziego S.K. oraz nieprzedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie do pełnienia tego urzędu kandydatury asystenta sędziego M.P.. Zaskarżonej uchwale zarzuciła sprzeczność z prawem:

1) wydanie jej z naruszeniem przepisów postępowania, tj. § 12 ust. 4 pkt 1, ust. 6 i 7 Regulaminu w związku z art. 22 ust. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, poprzez odstąpienie przez Radę, wbrew wymogom § 12 ust. 4 pkt 1 Regulaminu, od przeprowadzenia w dniu 14 września 2016 r. jednorazowo ponownego głosowania z udziałem kandydatek S.K. i M.P., które nie uzyskały bezwzględnej większości głosów, lecz na które oddano w tym dniu podczas pierwszego głosowania największą liczbę głosów aprobujących i zarządzenie w tej dacie - bez zachowania trybu z § 12 ust. 6 Regulaminu - dodatkowego postępowania wyjaśniającego, co skutkowało przeprowadzeniem ponownego głosowania, jak też głosowania dodatkowego, dopiero w dniu 11 października 2016 r., przy czym opisane naruszenie miało istotny wpływ na wynik sprawy, albowiem spowodowało, że kandydatką, co do której kandydatury przeprowadzono dodatkowe postępowanie z § 12 ust. 6 Regulaminu, była S. K., nie zaś M. P.;

2) wydanie jej z naruszeniem przepisów postępowania, tj. art. 33 ust. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa w związku z art. 2 i art. 60 Konstytucji RP, poprzez przekroczenie przez Radę, w wyniku odstąpienia od zastosowania reguł i kryteriów, które czyniły zadość zasadom równego traktowania, jak też równego dostępu do służby publicznej, granic swobodnego uznania podczas analizy kandydatur S.K. i M.P., polegające na:

- odstąpieniu od podania w uchwale powodów nieuwzględnienia stanowiska członków zespołu Krajowej Rady Sądownictwa odnośnie rekomendowania Radzie bezwzględną większością głosów M.P. jako jedynej kandydatki na stanowisko sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w [...],

- ustaleniu, że S. K. i M. P. mają zbliżone kwalifikacje zawodowe i oparcie się w tej materii wyłącznie na ogólnych sformułowaniach niemających potwierdzenia w zgromadzonej dokumentacji oraz wyjaśnieniach kandydatek,

- dowolnym uznaniu, że uzyskanie przez kandydatkę S. K. najniższej oceny z egzaminu zawodowego nie stanowi czynnika przemawiającego na niekorzyść jej kandydatury w stopniu mogącym zadecydować o wyniku konkursu, przy jednoczesnym uznaniu, że czynnikiem przemawiającym przeciwko kandydaturze M.P. w stopniu mogącym zadecydować o wyniku konkursu jest uzyskanie przez nią niższego (ale w ocenie członków zespołu Krajowej Rady Sądownictwa równie

wysokiego) poparcia w toku Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Sądu Okręgowego w [...], co skutkowało błędnym przyjęciem, że całościowa ocena okoliczności decydujących o wyborze kandydatów, wynikająca z łącznego zastosowania kryteriów, dała podstawę do objęcia wnioskiem o powołanie na stanowisko sędziego S.K..

Odwołująca się wносиła o uchylenie uchwały w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na odwołanie Krajowa Rada Sądownictwa wniosła o oddalenie odwołania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 44 ust. 1 i 3 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej. Do postępowania przed Sądem Najwyższym stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej. W uzasadnieniu wyroku z dnia 27 maja 2008 r. (sygn. akt SK 57/06, OTK-A 2008, nr 4, poz. 63) Trybunał Konstytucyjny podkreślił, że merytoryczna ingerencja sądu w rozstrzygnięcia Krajowej Rady Sądownictwa jest niedopuszczalna. Natomiast konieczna jest kontrola sądowa przestrzegania praw obywateli zagwarantowanych w tym przypadku w art. 60 Konstytucji RP, tj. prawa równego dostępu do służby publicznej. Dlatego ochrona sądowa udzielana kandydatowi na określone stanowisko sędziowskie powinna obejmować kontrolę postępowania pod względem jego zgodności z prawem, a więc powinna być ograniczona do oceny zgodności z prawem zastosowanej *in casu* procedury oceny kandydata i w efekcie przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie lub odmowy objęcia danego kandydata takim wnioskiem. W związku z tym zakres kognicji Sądu Najwyższego rozpoznającego odwołanie w takiej sprawie jest ograniczony do kontroli pod względem legalności przestrzegania procedur prawnych w aspekcie stosowania jednolitych kryteriów i respektowania

jednakowych zasad dostępu do służby publicznej. Niedopuszczalna jest natomiast merytoryczna ingerencja Sądu Najwyższego w rozstrzygnięcia Rady co do oceny kwalifikacji, czy też wiarygodności danej osoby. Kontrola Sądu Najwyższego nie oznacza bowiem, że uczestniczy on w decydowaniu o obsadzie określonego stanowiska sędziowskiego.

Odwołująca się zaskarżonej uchwale zarzuciła: po pierwsze - wydanie jej z naruszeniem procedury określonej w § 12 ust. 4 pkt 1, ust. 6 i 7 Regulaminu w związku z art. 22 ust. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, a po drugie - wydanie jej z naruszeniem art. 33 ust. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa w związku z art. 2 i art. 60 Konstytucji RP, poprzez przekroczenie przez Radę granic swobodnego uznania podczas analizy kandydatur, w wyniku odstąpienia od zastosowania reguł i kryteriów, które czyniły zadość zasadom równego traktowania i równego dostępu do służby publicznej. Zdaniem Sądu Najwyższego żaden z powyższych zarzutów nie może prowadzić do uwzględnienia wniesionego odwołania.

Uchwała Nr 125/2015 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 6 lutego 2015 r. w sprawie szczegółowego trybu działania Krajowej Rady Sądownictwa (M. P. z 2015 r., poz. 304 ze zm.) w § 12 ust. 3, ust. 4, ust. 6 i ust. 7 określa procedurę podejmowania przez Radę uchwał w sprawach indywidualnych. Procedura ta obejmuje: (1) pierwsze głosowanie (ust. 3) - osobne głosowania w stosunku do każdego z kandydatów, a następnie podjęcie uchwały o przedstawieniu kandydatów, którzy uzyskali kolejno najwięcej głosów spośród osób, które otrzymały bezwzględną większość głosów; (2) ponowne głosowanie (ust. 4 pkt 1) - jeżeli żaden z kandydatów nie uzyskał bezwzględnej większości głosów lub liczba kandydatów, którzy uzyskali bezwzględną większość, jest mniejsza niż liczba wolnych stanowisk, ewentualnie dwóch lub więcej kandydatów otrzymało równą, bezwzględną większość głosów, a uznanie wszystkich kandydatów za wybranych spowodowałoby przekroczenie liczby wolnych stanowisk sędziowskich, przeprowadza się jednorazowo ponowne głosowanie z udziałem tych kandydatów, na których oddano największą liczbę głosów „za”; (3) dodatkowe głosowanie (ust. 6) - jeżeli żaden z kandydatów nie uzyskał bezwzględnej większości głosów w

ponownym głosowaniu, przeprowadza się jedno dodatkowe głosowanie nad kandydaturą, która uzyskała największą liczbę głosów.

Ponadto z § 12 ust. 7 Regulaminu wynika, że w uzasadnionym przypadku, działając w trybie określonym w ustępie poprzedzającym (tj. w ust. 6), Rada może zarządzić dodatkowe postępowanie wyjaśniające. Oznacza to, że jeżeli żaden z kandydatów nie uzyskał bezwzględnej większości głosów w ponownym głosowaniu (ust. 4), przed dodatkowym głosowaniem (ust. 6) możliwe jest zarządzenie dodatkowego postępowania wyjaśniającego. Tymczasem w niniejszej sprawie Krajowa Rada Sądownictwa zarządziła dodatkowe postępowanie wyjaśniające przed ponownym głosowaniem (ust. 4), a nie dopiero po jego przeprowadzeniu. Wskazać bowiem należy, że: (1) pierwsze głosowania odbyły się podczas posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa w dniu 14 września 2016 r., lecz wówczas żadna z kandydatur nie uzyskała bezwzględnej większości głosów (w szczególności na kandydaturę S.K. oddano 5 głosów „za”, 1 głos „przeciw” i 12 głosów „wstrzymujących się”, zaś na kandydaturę M.P. oddano 6 głosów „za”, 0 głosów „przeciw” i 12 głosów „wstrzymujących się”); (2) na posiedzeniu Rady w dniu 11 października 2016 r. wysłuchano obie kandydatki i przeprowadzono ponowne głosowanie, przy czym ponownie żadna z kandydatur nie uzyskała bezwzględnej większości głosów (na kandydaturę S.K. oddano 7 głosów „za”, 3 głosy „przeciw” i 6 głosów „wstrzymujących się”, zaś na kandydaturę M.P. oddano 6 głosów „za”, 7 głosów „przeciw” i 3 głosy „wstrzymujące się”), następnie przeprowadzono dodatkowe głosowanie, podczas którego S. K. uzyskała bezwzględną większość głosów (11 głosów „za”, 2 głosy „przeciw” i 3 głosy „wstrzymujące się”). Na tej podstawie odwołująca się zarzuciła Krajowej Radzie Sądownictwa naruszenie procedury, które miało istotny wpływ na wynik sprawy.

Zdaniem Sądu Najwyższego, pomimo, że w § 12 ust. 7 Regulaminu przewidziano zarządzenie dodatkowego postępowania wyjaśniającego dopiero w fazie poprzedzającej bezpośrednio dodatkowe głosowanie i w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały wadliwie powołano powyższą podstawę prawną, to Krajowa Rada Sądownictwa była uprawniona do wysłuchania kandydatek także we wcześniejszej fazie postępowania, poprzedzającej ponowne głosowanie, na podstawie art. 33 ust. 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa. Powołany przepis

stanowi, że w uzasadnionych przypadkach Rada może żądać osobistego stawiennictwa uczestnika postępowania lub złożenia przez niego pisemnych wyjaśnień, a także uzupełnienia materiałów sprawy. Ustawodawca nie określił, na jakim etapie postępowania możliwe jest podjęcie tych działań przez Radę, co prowadzi do wniosku, że jest to dopuszczalne na dowolnym etapie postępowania. O potrzebie osobistego stawiennictwa uczestnika postępowania decyduje Rada, jeżeli dany przypadek oceni jako uzasadniony, natomiast przesłanką do takiej oceny jest nakaz wszechstronnego rozważenia sprawy.

Ponadto przepisy Regulaminu, jako aktu prawa wewnętrznego, powinny być zgodne z przepisami ustawy o KRS, co implikuje potrzebę dokonania takiej ich wykładni, aby wymóg ten został spełniony. Okoliczność, że w § 12 ust. 7 Regulaminu przewidziano możliwość zarządzenia dodatkowego postępowania wyjaśniającego, nie wyklucza wykładni, że wysłuchanie kandydatów (jako jedna z postaci postępowania wyjaśniającego) jest możliwe także na innych etapach postępowania. Dlatego nietrafny jest zarzut odwołującej się, że zaskarżona uchwała została podjęta z naruszeniem procedury, z uwagi na nieprawidłowy moment wysłuchania obu kandydatek.

Ponadto, w ocenie Sądu Najwyższego, odwołująca się nie wykazała wpływu wysłuchania kandydatek na wynik sprawy. Gdyby Krajowa Rada Sądownictwa zarządziła postępowanie wyjaśniające po ponownym głosowaniu, a nie przed nim, ponowne głosowanie odbyłoby się wprawdzie na posiedzeniu w dniu 14 września 2016 r., lecz nie ma podstaw do twierdzenia, że podczas tego głosowania odwołująca się uzyskałaby bezwzględną większość głosów, skoro nie udało jej się to w pierwszym głosowaniu w tym dniu, ani w ponownym głosowaniu w dniu 11 października 2016 r. W szczególności nieuprawnione byłoby twierdzenie, że wysłuchanie odwołującej się i jej kontrkandydatki wpłynęło niekorzystnie na jej wynik uzyskany w ponownym głosowaniu, skoro celem wysłuchania jest uzyskanie przez Radę bardziej wyczerpującej wiedzy o kandydatach i dokonanie ich rzetelnej oceny.

Niezasadny jest także drugi z podniesionych w odwołaniu zarzutów, który dotyczy: niepodania w uchwale przyczyny nieuwzględnienia stanowiska członków zespołu, który rekomendował kandydaturę odwołującej się; ustalenia, że obie

kandydatki mają zbliżone kwalifikacje zawodowe; dowolnego uznania, że niższa ocena z egzaminu zawodowego nie stanowi czynnika przemawiającego na niekorzyść kontrkandydatki, przy jednoczesnym uznaniu, że czynnikiem przemawiającym przeciwko odwołującej się było uzyskanie niższego poparcia na Zgromadzeniu. Zdaniem Sądu Najwyższego, pomimo, że odwołująca się zarzuciła zaskarżonej uchwale naruszenie art. 33 ust. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa w związku z art. 2 i art. 60 Konstytucji RP, to w rzeczywistości w zarzucie tym polemizuje z oceną kandydatów dokonaną przez Krajową Radę Sądownictwa.

W judykaturze wyjaśniono, że przepis art. 33 ust. 1 ustawy o KRS zobowiązuje Krajową Radę Sądownictwa, aby przed podjęciem uchwały w indywidualnej sprawie wszechstronnie ją rozważyła na podstawie dostępnej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeśli zostały złożone. Zgodnie zaś z treścią art. 35 ust. 1 i ust. 2 ustawy o KRS, jeżeli na stanowisko sędziowskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa opracowuje listę rekomendowanych kandydatów, kierując się przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnia doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, a także opinie kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że przedmiotem sprawowanej przez sąd kontroli jest formalny aspekt dostępu do służby, związany z przestrzeganiem przez Radę zastosowanych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji, czy też predyspozycji danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach postępowania przed Radą, gdyż mogłoby to oznaczać naruszenie jej uprawnień i kompetencji wynikających z art. 179 Konstytucji RP i art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o KRS. W konsekwencji ocena doboru kryteriów oraz znaczenie przywiązywane do poszczególnych kryteriów przy ocenie kandydatów na stanowiska sędziowskie pozostają poza zakresem kompetencji Sądu Najwyższego do kontroli zgodności uchwał Rady z prawem (art. 44 ust. 1 ustawy o KRS), chyba że naruszają podstawowe zasady prawne lub opierają się na

zastosowaniu niedozwolonych kryteriów oceny (por. uzasadnienia wyroków Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2009 r., III KRS 13/09, OSNP 2011 nr 13-14, poz. 196; z dnia 17 sierpnia 2010 r., III KRS 6/10, OSNP 2012 nr 1-2, poz. 25; z dnia 5 sierpnia 2011 r., III KRS 10/11, LEX nr 1001316; z dnia 5 sierpnia 2011 r., III KRS 11/11, LEX nr 1001318; z dnia 20 września 2011 r., III KRS 13/11, LEX nr 1001319; z dnia 15 grudnia 2011 r., III KRS 12/11, LEX nr 1106742).

Ponadto, żadne z kryteriów oceny poszczególnych kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie brane pod uwagę w postępowaniu przed Krajową Radą Sądownictwa nie ma charakteru decydującego, ani nie jest wymagane uszeregowanie kandydatów w oparciu o każde z nich. O przeprowadzeniu prawidłowej oceny zgłoszonych kandydatur decyduje bowiem ocena całościowa (kompleksowa) wynikająca z łącznego zastosowania tych kryteriów, co jest konsekwencją obowiązku wszechstronnego rozważenia przez Radę okoliczności sprawy (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2013 r., III KRS 212/13, LEX nr 1402637). Lista rekomendowanych kandydatów wyraża stanowisko zespołu, po uwzględnieniu kryteriów określonych w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, które Krajowa Rada Sądownictwa wykorzystuje wykonując na posiedzeniu plenarnym swoje kompetencje (art. 3 ust. 1 ustawy o KRS) i opierając się w rozstrzygnięciu sprawy na jej wszechstronnym rozważeniu, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone (art. 33 ust. 1 ustawy o KRS), przy czym stanowisko zespołu nie jest dla Rady wiążące (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2013 r., III KRS 212/13, LEX nr 1402637).

Pomimo, że wyniki głosowania Kolegium i Zgromadzenia właściwego sądu nie wiążą Krajowej Rady Sądownictwa w ocenie kandydata na wolne stanowisko sędziowskie, to jednak Rada powinna umotywować swój wybór wówczas, gdy dotyczy on osoby, która uzyskała mniejsze poparcie środowiska zawodowego (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09, LEX nr 7372271). Ponadto nie ma podstaw do przyjęcia, że Rada, nie zamieszczając w uzasadnieniu uchwały szczegółowej charakterystyki niewybranego kandydata, nie dokonała wnikliwej oceny jego kandydatury, skoro uzasadnienie uchwały wskazuje, iż o wyborze kandydata zadecydowała całościowa

ocena wynikająca z łącznego zastosowania przyjętych kryteriów (por. uzasadnienia wyroków Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2012 r., III KRS 15/12, OSNP 2013 nr 13-14, poz. 166; z dnia 13 lipca 2012 r., III KRS 17/12, OSNP 2013 nr 15-16, poz. 194; z dnia 15 stycznia 2013 r., III KRS 33/12, LEX nr 1294470).

Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji zawodowych i moralnych kandydata do pełnienia urzędu sędziego, więc samo niezadowolenie lub subiektywne poczucie pokrzywdzenia nie stanowi usprawiedliwionej podstawy odwołania od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa, jeżeli odwołujący się nie wskazał uzasadnionych zarzutów, które potwierdzałyby rzeczywiste zastosowanie wobec jego kandydatury nierównych lub dyskryminujących go kryteriów dostępu do stanowisk sędziowskich w porównaniu do innych kandydatów zgłoszonych w tej procedurze konkursowej (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 2009 r., III KRS 6/08, LEX nr 523533). Ponieważ w odwołująca ograniczyła się w odwołaniu do polemiki z ocenami dokonanymi w zakażonej uchwale przez Krajową Radę Sądownictwa, nie precyzując zarzutów dotyczących naruszenia zasad równości i równego dostępu do służby publicznej, wynikających z art. 2 i art. 60 Konstytucji RP, jej odwołanie nie mogło zostać uwzględnione.

Mając na uwadze wskazane okoliczności Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji, na podstawie art. 44 ust. 3 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa w związku z art. 398¹⁴ k.p.c.